15/04/2023

Ούσης Οψίας

/ Γνώμες

«Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων…»

(Ἰω. 20, 19)

- ***π. Δημητρίου Μπόκου***

Μὲ τὴν ἀναστάσιμη διθυραμβικὴ ἀπόλυση *«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν…»* ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης ἔφτασε στὸ τέλος του. Ὁ χαρμόσυνος ἀπόηχός του ἔσμιξε μὲ τὰ σποραδικὰ κελαδήματα, ποὺ διακόπτοντας τὴν ἁπαλὴ σιγαλιὰ τῆς πρώτης ἐκείνης λαμπροφόρου ἡμέρας, ἀποχαιρετοῦσαν τὶς τελευταῖες ἀχτίνες τοῦ ἥλιου ποὺ ἔγερνε. Τὸ γαλήνιο δειλινὸ τῆς ἀθωνίτικης γῆς ἀγκάλιαζε μὲ θεϊκὴ ὁμορφιὰ τὴν ἀναστημένη ἀνοιξιάτικη φύση. Μὲ εὐφρόσυνη λάμψη στὰ πρόσωπα καὶ ὑπερκόσμια γλυκύτητα στὶς καρδιές τους οἱ μοναχοὶ ἀποσύρονταν ἀπ’ τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς στὰ κελιά τους.

Δυὸ φιγοῦρες λοξοδρόμησαν ἀπὸ τὴ χαλαρὴ ὁμήγυρη, ἔσυραν ἀργὰ τὰ βήματά τους μέχρι τὸν φυσικὸ μεγαλειώδη ἐξώστη ποὺ σχημάτιζαν τὰ ψηλὰ βράχια πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀκούμπησαν στὰ προστατευτικὰ κάγκελα ἀτενίζοντας τὸ ἀπέραντο γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ νεροῦ, ποὺ πῆρε νὰ σκουραίνει

ἀνεπαίσθητα στὸ σβήσιμο τοῦ πασχαλιάτικου δειλινοῦ.

– Γέροντα..., μίλησε ὁ νεότερος.

– Τί εἶναι, Σωφρόνιε; εἶπε ὁ ἀσπρομάλλης γέροντας σκυμμένος πάνω ἀπ' τὴν ἀπότομη προεξοχή.

– Νά, σκέφτομαι, γέροντα, τὴν πρώτη ἐκείνη βραδιά. Ὅταν γιὰ πρώτη φορά, *«οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ»,* ὁ Χριστὸς ἐμφανίστηκε ἀναστημένος στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ. Τί μέρα στ' ἀλήθεια κι ἐκείνη! Τί μοναδικὴ στιγμή! Πόση χαρὰ πῆραν οἱ μαθητές του! Τί πρωτόγνωρα, ἀνεπανάληπτα αἰσθήματα ἔνιωσαν! Πόση ἀνακούφιση καὶ εἰρήνη χύθηκε στὶς μέχρι τότε σπαραγμένες καρδιές τους!

– Ἔχεις δίκιο, παιδί μου, ἔτσι εἶναι. Δὲν μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε τὸ μεγαλεῖο μιᾶς τέτοιας στιγμῆς. Τὸ πόσο ἀνέλπιστα οἱ μαθητὲς βρέθηκαν ἀπὸ τὴ μιὰ κατάσταση στὴν ἄλλη! Ἀκριβῶς, ὅπως τοὺς τὸ εἶχε ὑποσχεθεῖ λίγο νωρίτερα ὁ Χριστός: *«Πάλιν ὄψομαι ὑμᾶς καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία».* Πιστὸς στὴν ὑπόσχεσή του, δὲν τοὺς ἄφησε γιὰ πολὺ στὴν ἀφόρητη θλίψη. Ἡ λύπη τους μεταστράφηκε σὲ χαρά. Καὶ τέτοια χαρά, ποὺ κανένας στὸ ἑξῆς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς τὴν ἀφαιρέσει.

– Πόσο τυχεροὶ ὅσοι ἀξιώθηκαν νὰ ζήσουν μιὰ τέτοια ἐμπειρία! Νὰ βρεθοῦν πρόσωπο μὲ πρόσωπο, *«ἐνώπιος ἐνωπίῳ»,* μὲ τὸν ἀναστημένο Χριστό!

– Εἶναι ἀξιοζήλευτοι πράγματι! Ποιὸς δὲν θὰ λαχταροῦσε κάτι τέτοιο! Νά 'ναι παρών, ὅταν αὐτοπροσώπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐπισκεπτόταν τοὺς μαθητές του! Τί συναντήσεις ἀξέχαστες θά 'ταν αὐτές!

– Μακάρι νὰ ζούσαμε στὰ χρόνια ἐκεῖνα, γέροντα!

– Μακάρι, παιδί μου, ναί! Μὰ καὶ πάλι δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ σπουδαιότερο. Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἀδικεῖ κανέναν, ξέρεις. Ξεχνᾶς τί εἶπε στὸν Θωμᾶ, ποὺ ἤθελε, σώνει καὶ καλά, νὰ τὸν ἰδεῖ γιὰ νὰ πιστέψει;

– *«Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες».* Γίνεται νὰ μὴν τὸ θυμᾶμαι, γέροντα; Μά, πῶς νὰ τὸ κάνουμε; Μπορεῖς νὰ μὴ ζηλεύεις μιὰ τέτοια εὐκαιρία;

– Μιλᾶς μὲ τὸ συναίσθημα, παιδί μου, τώρα. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅπως σοῦ εἶπα. Ὁ Χριστὸς δὲν κάνει ἀδικίες ποτέ. **Φανερώθηκε μὲ τέτοιο τρόπο πολλὲς φορὲς καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές.** Πολλοὶ τὸν συνάντησαν πραγματικά, χωρὶς νὰ τὸν δοῦν μὲ τὰ σωματικά τους μάτια.

– Δὲν ἀμφιβάλλω, γέροντα...

– Καὶ ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἔνιωσαν στὶς καρδιές τους τίποτε λιγότερο ἀπὸ τὴν ἀναστάσιμη χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη, ποὺ τότε ἔδωσε στοὺς μαθητές του.

– Ἐσύ, γέροντα, θὰ ἔχεις ζήσει κάτι τέτοιο σίγουρα, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ γέροντας δὲν βιάστηκε νὰ ἀπαντήσει. Σὰν κάτι νὰ σκεφτόταν.

– Θὰ προτιμοῦσα νὰ σοῦ πῶ γιὰ κάποιον ποὺ γνώρισα στὴ νεαρή μου ἡλικία, πρὶν ἀκόμα γίνω ἐδῶ στὸ Ἅγιον Ὄρος μοναχός, εἶπε τελικά.

– Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ τὸ ἀκούσω, γέροντα.

Ὁ γέροντας Σιλουανός, μεγαλόσωμος, ἐπιβλητικός, λευκοπόλιος, ἔγειρε λίγο, ψαχούλεψε μὲ τὸ χέρι του τὴν πέτρινη προεξοχὴ τοῦ βράχου καὶ κάθισε. Βύθισε ξανὰ τὸ βλέμμα του στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς θάλασσας. Ἀνακάλεσε στὴ γερασμένη του μνήμη εἰκόνες ἀπ’ τὸ βαθὺ παρελθόν. Βάλθηκε ἀργὰ-ἀργὰ νὰ τὶς μεταφράζει μὲ τὴ βαθειὰ φωνή του σὲ λόγο γλαφυρό.

– Ἦταν τότε ποὺ ὑπηρετοῦσα τὴ στρατιωτική μου θητεία στὴν Ἁγία Πετρούπολη, σὲ τάγμα σκαπανέων ποὺ ἀνῆκε στὴν αὐτοκρατορικὴ φρουρά. Ἀπ’ τὴ νεανική μου ἐκείνη ἡλικία σκεφτόμουνα ἤδη τὸν Ἄθωνα καὶ τὴ μοναστικὴ ζωή. Ἡ σκέψη αὐτὴ μὲ ἔκανε προσεκτικό, συγκρατημένο στὴ συμπεριφορά μου. Ἤμουν ἥσυχος καὶ καλὸς μὲ τοὺς συναδέλφους μου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὲ ἀγαποῦν ὅλοι καὶ νὰ μὲ θεωροῦν εὐχάριστο καὶ πιστὸ φίλο τους. Στὴν ὑπηρεσία μου ἤμουν πάντα πρόθυμος καὶ μὲ ἐκτιμοῦσαν πολύ. Μέσα μου ὅμως δὲν ἔπαυα νὰ σκέφτομαι τὸν Θεὸ καὶ νὰ μετανοῶ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου ἀδιάκοπα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ οἱ φίλοι μου δὲν παρέλειπαν, καλοπροαίρετα βέβαια, νὰ μὲ πειράζουν συχνά.

Ἔτσι κάποτε, παραμονὴ μιᾶς γιορτῆς, ἔχοντας ἄδεια ἐξόδου ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, μὲ τρεῖς φίλους μου ἀπὸ τὸ ἴδιο τάγμα πήγαμε γιὰ διασκέδαση στὴν πόλη. Ἡ Ἁγία Πετρούπολη, πρωτεύουσα τότε τῆς Ρωσίας, ἦταν μιὰ τεράστια, πανέμορφη μεγαλούπολη. Μπήκαμε σὲ μιὰ μεγάλη ταβέρνα μὲ πολλὰ φῶτα καὶ δυνατὴ μουσική. Παραγγείλαμε φαγητὸ καὶ βότκα καὶ ἡ παρέα δὲν ἄργησε νὰ ἔρθει στὸ κέφι. Ἐγὼ ὅμως δὲν συμμετεῖχα καὶ πολύ. Βλέποντάς με σχεδὸν σιωπηλό, μὲ ρωτάει ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου:

– Τί σκέφτεσαι, Συμεών; (Ἦταν τὸ παλιό μου ὄνομα, τὸ κοσμικό). Τί συμβαίνει καὶ εἶσαι διαρκῶς ἀμίλητος;

– Ἔ, νά! ἀπάντησα ἐγώ. Σκέφτομαι, ὅτι ἐμεῖς τρῶμε καλὰ καὶ πίνουμε βότκα σ’ αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ταβέρνα, ἀκοῦμε μουσικὴ καὶ γλεντᾶμε μὲ τὴν καρδιά μας. Ὅμως αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ Ἅγιον Ὄρος γίνεται ἀγρυπνία καὶ οἱ μοναχοὶ

προσεύχονται ὅλη τὴ νύχτα. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ ὅλους μας θὰ ἔχει καλύτερη θέση στὴν κρίση τῆς Δευτέρας Παρουσίας; Ἐμεῖς ἢ αὐτοί;

Ἡ παρέα μου, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε, ἔσκασε στὰ γέλια.

– Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Συμεών! εἶπε ἕνας τους. Ἐμεῖς διασκεδάζουμε ἀκούοντας τὴν ὡραία μουσική μας, κι αὐτουνοῦ ὁ νοῦς εἶναι στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ στὴν κρίση.

Παρόλα αὐτὰ μὲ ἀγαποῦσαν καὶ ἀποζητοῦσαν πάντα τὴν παρέα μου. Ὅσο γιὰ μένα, ἡ διάθεση αὐτὴ δὲν μὲ ἐγκατέλειπε σχεδὸν ποτέ, σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς μου ὑπηρεσίας. Ἡ σκέψη τοῦ Ἄθωνα μὲ παρακινοῦσε νὰ στέλνω ἐκεῖ πολλὲς φορὲς καὶ χρήματα γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν μοναχῶν. Ἕνα καλοκαίρι λοιπόν, καθὼς τὸ τάγμα μου μετακινήθηκε καὶ στρατοπέδευσε κάπου γιὰ θερινὴ διαβίωση καὶ ἐκπαίδευση, πῆρα τὴν ἄδεια νὰ πεταχτῶ στὸ κοντινότερο χωριὸ γιὰ νὰ στείλω λίγα χρήματα στὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ἐνῷ πλησίαζα στὰ πρῶτα σπίτια, βλέπω νὰ πετάγεται ξαφνικὰ ἕνα τεράστιο σκυλὶ καὶ νὰ τρέχει καταπάνω μου. Ἔπασχε ἀπὸ λύσσα. Ὅταν ἔφτασε κοντά μου καὶ ἦταν ἕτοιμο νὰ μὲ δαγκώσει, γεμάτος φόβο εἶπα μονάχα: *«Κύριε, ἐλέησον»!* Μόλις πρόφερα τὴ μικρὴ αὐτὴ προσευχή, ἀμέσως μιὰ δύναμη ἀπώθησε μακριὰ τὸν σκύλο. Λὲς καὶ χτύπησε πάνω σὲ κάποιο ἀόρατο ἐμπόδιο. Γύρισε ἀμέσως καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ χωριό, ὅπου ἔκανε μεγάλη ζημιὰ σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μοῦ ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωση. Κατάλαβα πόσο κοντά μας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ πόσο πρόθυμος νὰ μᾶς βοηθήσει. Μέσα μου ἔγινε πιὸ ἔντονη ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ.

Ζώντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἄμεσα, ἡ ὅλη μου συμπεριφορὰ ἐπιδροῦσε πάνω στοὺς ἄλλους στρατιῶτες μὲ τρόπο θετικὸ καὶ καλό. Εἶναι τὸ γεγονὸς γιὰ τὸ ὁποῖο κυρίως θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ κάποια σειρὰ ἀπολυόταν. Χαρούμενοι οἱ στρατιῶτες μάζευαν τὰ πράγματά τους κι ἑτοιμαζόντουσαν νὰ γυρίσει ὁ καθένας στὸν τόπο του. Καὶ ἐνῷ συνέβαινε αὐτὸ καὶ ἔφευγαν ὅλοι γιὰ τὰ σπίτια τους γεμάτοι χαρά, ἕνας στρατιώτης φερόταν παράξενα. Δὲν ἔδειχνε καμιὰ χαρὰ ποὺ τελείωνε ἡ θητεία του. Καθόταν μέσα στὸν θάλαμο τοῦ λόχου του πάνω στὸ κρεβάτι του μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

– Γιατί κάθεσαι λυπημένος; τὸν ρώτησα. Δὲν χαίρεσαι ποὺ τελείωσες τὸν στρατὸ καὶ θὰ πᾶς τώρα πάλι στὸ σπίτι σου;

– Δυστυχῶς δὲν χαίρομαι! ἀπάντησε ὁ στρατιώτης. Ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τοὺς δικούς μου μὲ πολὺ ἄσχημα νέα. Μοῦ γράφουν ὅτι ἡ γυναίκα μου στὸν καιρὸ τῆς ἀπουσίας μου γέννησε παιδί.

Ἡ θλίψη του ἦταν τόση, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσει. Κατάλαβα τὸ δράμα τοῦ δυστυχισμένου στρατιώτη. Στὸν μακρὸ χρόνο τῆς θητείας του ἡ γυναίκα του εἶχε μπλέξει μὲ ἄλλον, ξέφυγε. Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ ἔκφραση, ὅπου ἦταν ἀνακατεμένα στενοχώρια, θυμός, θιγμένος ἐγωισμός.

– Δὲν ξέρω πλέον τί νὰ κάνω μαζί της! Μὲ τί τρόπο νὰ τὴν ἀντιμετωπίσω; Φοβᾶμαι πολύ. Δὲν ἔχω καμιὰ διάθεση νὰ πάω πιὰ στὸ σπίτι μου.

Ἐγὼ ξαφνιάστηκα πολύ. Προσπάθησα νὰ συνέλθω λίγο καὶ τοῦ μίλησα ὅσο πιὸ ἥρεμα μποροῦσα.

– Ὅμως καὶ σύ, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ποῦ ὑπηρετεῖς, δὲν πῆγες κάποιες φορὲς στὰ συνήθη κέντρα;

Ἐννοοῦσα τοὺς οἴκους χαλαρῶν ἠθῶν, καταλαβαίνεις... Ἡ στρατιωτικὴ θητεία ἦταν μακρὰ (δυὸ χρόνια καὶ περισσότερο κάποιες φορές) καὶ οἱ στρατιῶτες σύχναζαν δυστυχῶς τακτικὰ σὲ τέτοιους οἴκους.

– Ἔ, ναί, ἔχεις δίκιο, μοῦ ἀπάντησε, σὰν νὰ τὸ θυμόταν μόλις τότε. Κάποτε κι ἐγώ...

– Νὰ λοιπόν, ποὺ καὶ σὺ δὲν μπόρεσες νὰ ἀντέξεις! τοῦ λέω. Γιατί λοιπὸν νομίζεις ὅτι γι’ αὐτὴν θὰ ἦταν εὔκολο; Καὶ σὺ βέβαια εἶσαι ἄντρας, δὲν κινδυνεύεις ἀπὸ τὶς συνέπειες, εἶσαι στὴν ἀσφάλεια. Ἐκείνη ὅμως εἶναι γυναίκα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μπορεῖ νὰ τὸ πάθει. Σκέψου λοιπὸν ποῦ πήγαινες κι ἐσὺ καὶ τί ἔκανες. Καὶ εἶσαι περισσότερο ἔνοχος ἐσὺ ἀπέναντί της, παρὰ ἐκείνη ἀπέναντί σου... Συγχώρησέ την... Πήγαινε στὸ σπίτι σου, **πάρε τὸ παιδάκι σὰν δικό σου** καὶ θὰ δεῖς ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Νὰ πάρει τὸ ξένο παιδὶ σὰν δικό του! Μὲ κοίταξε, λὲς καὶ τὸν χτύπησε κεραυνός. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ γίνει κάτι τέτοιο; Τοῦ φάνηκε ἀδύνατο. Καὶ ὅμως, πράγμα παράξενο, ὁ ἀρχικός του λογισμὸς δὲν κράτησε πολύ. Ὑποχώρησε γρήγορα. Ἦταν καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, φαίνεται, καὶ κατὰ κάποιο τρόπο θαυμαστὸ καὶ μυστικό, ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ λόγιά μου ἐπέδρασε μέσα του. Ἡ ψυχή του τὸ ἀποδέχτηκε καὶ ἄρχισε νὰ ἡρεμεῖ. Ἡ βαρειὰ στενοχώρια ποὺ τὸν πλάκωνε σὰν μαῦρο σύννεφο, σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἐξατμίστηκε. Σὰν νὰ φώτισε ἕνας ἥλιος λαμπερὸς τὸ σκοτάδι ποὺ ἦταν ἁπλωμένο μέσα του.

Μὲ τὴν καρδιά του ἀλαφρωμένη μάζεψε τὰ πράγματά του καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό του. Στὴν οἰκογένειά του ἡ κατάσταση ἦταν ἤδη πολὺ δύσκολη. Καθόντουσαν ὅλοι σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Κανένας δὲν ἤξερε τί θὰ ἀκολουθοῦσε. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ προδικάσει τὴν ἀντίδρασή του. Ὅταν πλησίασε στὸ σπίτι του, οἱ γονεῖς του βγῆκαν πρῶτοι νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν μὲ μισὴ καρδιά. Τὰ σκυθρωπά τους πρόσωπα μαρτυροῦσαν τὴν ἐσωτερική τους καταπόνηση, τὴν καταθλιπτικὴ στενοχώρια ποὺ τοὺς βάραινε. Παραπίσω, στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, εἶχε σταθεῖ ἡ γυναίκα του. Κρατοῦσε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Ἔτρεμε ὁλόκληρη. Περιμένοντας τὴν καταιγίδα νὰ ξεσπάσει, ἡ καρδιά της σπαρταροῦσε ἀπὸ φόβο, θλίψη, ἀγωνία καὶ δειλία. Προέβλεπε τὸ μέλλον της ζοφερό.

Μὰ γιὰ μεγάλη τους κατάπληξη, ὁ στρατιώτης ἀγκάλιασε μὲ χαρὰ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς φίλησε. Κατόπιν ἔτρεξε χαρούμενος στὴ γυναίκα του. Τὴν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ τὴ φίλησε κι αὐτήν. Πῆρε τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, τὸ σήκωσε στὰ χέρια του ψηλὰ καὶ τὸ φίλησε κι αὐτό. Ἔμειναν ὅλοι σύξυλοι. Τὸν κοίταζαν παραξενεμένοι βαθιά. Ποτὲ καὶ μὲ τίποτε δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν τέτοια ἐξέλιξη. Ἕνα παρήγορο φῶς εἰσόρμησε στὶς σκοτεινιασμένες τους ψυχές. Μιὰ πρωτόγνωρη συγκίνηση τοὺς ἔπνιξε κι ἄφησαν τὰ μάτια τους νὰ τρέξουν ἐλεύθερα. Μπῆκαν στὸ σπίτι πλημμυρισμένοι ὅλοι ἀπὸ χαρά. Μιὰ καινούργια μέρα, λαμπερή, ἀνέφελη, χαρούμενη, ἀνέτειλε στὴ θλιβερή τους ζωή. Τὸ σπίτι τους ἔλαμψε σὰν νά ’ταν Λαμπρή.

Μὰ ὁ καλός σου στρατιώτης δὲν σταμάτησε ὡς ἐκεῖ. Ἀφοῦ ξεκουράστηκε στὴ γαληνεμένη πιὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ του, τὶς ἑπόμενες μέρες ἄρχισε νὰ γυρίζει στὸ χωριό, γιὰ νὰ χαιρετήσει συγγενεῖς καὶ γνωστούς, τοὺς συγχωριανούς του ὅλους. Μαζί του εἶχε παντοῦ τὴ γυναίκα του. Ὁ ἴδιος κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ βρέφος σὰν δικό του παιδί. Ὅλοι οἱ χωριανοὶ γιόρτασαν τὸν ἐρχομό του. Ὅλων οἱ ψυχὲς ἀναπαύτηκαν. Ὅλο τὸ χωριὸ χάρηκε πραγματικά. Δὲν περίμεναν τέτοια θαυμαστὴ ἐξέλιξη.

Πέρασαν μῆνες, ἐγὼ εἶχα ξεχάσει πιὰ τὴν κουβέντα μου μὲ τὸν στρατιώτη ἐκεῖνο. Δὲν ἤξερα κἂν τί ἀπέγινε, ποιὰ ἦταν ἡ συνέχεια στὸ πρόβλημά του. Μὰ δὲν μὲ ξέχασε ἐκεῖνος. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ἔλαβα ἕνα γράμμα του, γεμάτο πολλὲς

εὐχαριστίες γιὰ τὴ καλὴ καὶ σοφὴ συμβουλή μου, ὅπως ἔλεγε. Μοῦ ἔγραφε ὅτι τὴν ἀκολούθησε κατὰ γράμμα καὶ βγῆκε πολλαπλὰ κερδισμένος. Συγχώρησε τὸ σφάλμα τῆς γυναίκας του καὶ ὅλα πῆγαν κατ' εὐχήν. Δὲν φανταζόταν ἀπὸ πρὶν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη ποὺ θὰ πλημμύριζαν τὴ ζωή του. Ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Ἔζησε στὸ ἑξῆς εἰρηνικὰ καὶ ἀγαπημένα μὲ τὴ γυναίκα του. Τὸ σπιτικό τους ἦταν πάντα μιὰ φωτεινή, ζεστὴ ἀγκαλιά.

Ὁ γέροντας Σιλουανὸς σταμάτησε νὰ μιλάει. Ἔμεινε γιὰ λίγο βυθισμένος στὶς μακρινὲς ἀναμνήσεις. Γοητευμένος ὁ νεαρὸς ὑποτακτικὸς τὸν ἄκουγε εὐλαβικά. Δὲν τολμοῦσε νὰ διακόψει τὴ σιωπή του. Μὰ τελικὰ δὲν κρατήθηκε.

– Αὐτὸ καὶ ἂν ἦταν θαῦμα πραγματικό, γέροντα!

– Εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα, παιδί μου! Πολλοὶ νομίζουν πὼς τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ ἀναστήσεις νεκρούς, νὰ βγάλεις δαιμόνια, νὰ θεραπεύσεις ἀρρώστους. Μὰ εἶναι πολὺ πιὸ σημαντικὸ θαῦμα καὶ ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα αὐτά, τὸ νὰ νικήσεις μέσα σου τὸ κακὸ καὶ νὰ μεταμορφώσεις τὴν καρδιά σου. Νὰ ἀναστηθεῖς.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, παιδί μου Σωφρόνιε, δὲν ζοῦσε στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶδε μὲ τὰ σωματικά του μάτια ποτὲ τὸν Χριστὸ ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἀξιώθηκε τὸ βράδυ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀναστάσιμης μέρας, *«οὔσης ὀψίας»,* νὰ τὸν ἀντικρύσει ἀναστημένο ὅπως οἱ ἀπόστολοι. Δὲν τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ ἀπευθύνει προσωπικὰ τὸν παρήγορο χαιρετισμὸ *«εἰρήνη ὑμῖν».* Δὲν εἶχε τὴν καλὴ τύχη τοῦ Θωμᾶ νὰ τὸν δεῖ μὲ τὰ μάτια του, νὰ τὸν ἀκούσει μὲ τὰ αὐτιά του, νὰ τὸν ψηλαφήσει μὲ τὰ χέρια του, νὰ τὸν πιστοποιήσει μὲ ὅλες του τὶς αἰσθήσεις. Δὲν ἔζησε τὴν ἔκρηξη τῆς χαρᾶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης ποὺ ἔνιωσαν οἱ μαθητές, *«ἰδόντες τὸν Κύριον».* Ὅμως, σὲ τί τὸν ἔβλαψε αὐτό; Δὲν πλημμύρισε καὶ ἡ δική του ζωὴ ἀπὸ τὴν ἀναστάσιμη χαρὰ καὶ εἰρήνη ποὺ ὁ Κύριός μας χάρισε τὸ βράδυ ἐκεῖνο σὲ ὅσους τὸν εἶδαν ἀναστημένο;

– Φαντάζομαι πὼς ναί, γέροντά μου!

– Ἀκριβῶς, ἔτσι εἶναι, παιδί μου! Ποιὸς δὲν θά ΄θελε, σὰν ἄνθρωπος, νὰ εἶναι παρών, ὅταν τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Χριστὸς ἐμφανίστηκε φωτεινός, ὑπέρλαμπρος, ὁλοζώντανος στοὺς μαθητές του; Ὅμως νά, ποὺ ὁ Χριστὸς δίνει ἁπλόχερα τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη του καὶ τώρα καὶ πάντοτε σὲ ὅποιον τὴν ἀξίζει. Τὸ νομίζεις ὅμως εὔκολο αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος;

– Ὄχι βέβαια!

– Ἔκανε κάτι ποὺ εἶναι πράγματι ἀφάνταστα δύσκολο γιὰ τὸν καθένα μας. Ὁ Θεὸς τὸν φώτισε καὶ εἶδε σωστὰ τὸν ἑαυτό του. Ἔπεσαν τὰ λέπια ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ ἔφτασαν νὰ βλέπουν καθαρὰ καὶ βαθιά. Στράφηκε λίγο πρὸς τὰ μέσα, πρόσεξε τὰ δικά του λάθη περισσότερο. Ἔκανε τὴν αὐτοκριτική του.

Τόλμησε τὴν αὐτομεμψία, θεώρησε πιὸ ἔνοχο τὸν ἑαυτό του, πράγμα ποὺ δὲν εἶναι πρόθυμος κανένας μας νὰ κάνει. Ταπεινώθηκε, εἶδε τὴ γυναίκα του καλύτερή του, ἔβαλε τὸν ἑαυτό του κάτω ἀπ' αὐτήν. Ἔκρινε τὰ δικά του σφάλματα βαρύτερα, τὰ δικά της ἐλαφρότερα πολύ. *«Κάρφος»* τὰ δικά της, ἕνα σαριδάκι ἀσήμαντο. Δοκάρι ὁλόκληρο τὰ δικά του. Αὐτὴ ἦταν ἡ σωτήρια μυστικὴ διαδρομὴ τῆς ψυχῆς του.

– Γιὰ νὰ φτάσω ἐγὼ σὲ κάτι τέτοιο, γέροντα, δὲν μοῦ εἶναι ἁπλῶς δύσκολο, μὰ καὶ ἀδιανόητο ἀκόμα!

– Ἀκριβῶς, παιδί μου! Φαντάζεσαι πόση ταπείνωση, καλοσύνη, ἁπλότητα καὶ διάκριση χρειάστηκε, γιὰ νὰ νιώσει σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴ δική του ἀθλιότητα καὶ νὰ συγχωρήσει εἰλικρινὰ καὶ βαθιὰ τὴ σύντροφό του; Γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη του γι' αὐτὴν ἔγινε ἀκλόνητη. Πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσει κι ἐκείνη παράφορα μὲ μιὰ στέρεη, ἀταλάντευτη ἀγάπη, μ' ἕνα βαθὺ σεβασμό; Καὶ πῶς νὰ μὴν ἐπισκεφτεῖ ὁ Χριστὸς μιὰ τέτοια ψυχή; Πῶς νὰ μὴν τῆς χαρίσει τὴν ἀναφαίρετη εἰρήνη καὶ χαρά, ποὺ ἔδωσε στοὺς μαθητές του τὴ βραδιὰ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀναστάσιμης μέρας;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὄντως μακάριος. **Ἀξιώθηκε νὰ δεῖ πραγματικὰ τὸν Χριστὸ** ποὺ ἀναστήθηκε καὶ νὰ τὸν κρατήσει μέσα του ζωντανὸ γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ζωή. **Ἦταν ἕνας ἀναστημένος ἄνθρωπος…**

Γέροντας καὶ ὑποτακτικὸς σώπασαν ξανά, βυθίζοντας τὸ νοητὸ βλέμμα τους σὲ ἀδολεσχία φιλόθεη. Ἡ ὥρα ὅμως μάζεψε, καιρὸς νὰ πᾶνε καὶ στὰ κελιά τους. Στὸ λυκόφως τοῦ Ἄθωνα οἱ δυὸ φιγοῦρες κινήθηκαν ἀργά. Τὸ σούρουπο ἄπλωνε κιόλας μουντὸ παραπέτασμα σὲ θάλασσα καὶ οὐρανό.

Μὰ ἀβασίλευτη φώτιζε μέσα τους *«τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων»,* ἡ ἀνέσπερη ἀνταύγεια… Ἄσβηστη ἔφεγγε στὶς μακάριες ψυχές τους.

Πάσχα 2022

(Ἡ ἱστορία βασίζεται σὲ ἀληθινὸ περιστατικό. Βλ. ***Ἀρχιμ. Σωφρονίου, Ο ΓΕΡΩΝ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ,*** *ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ», α΄ ἔκδοση, Θεσσαλονίκη [1973;], σ. 18-21).*